

ע"פ 2012 - אידר קסימובה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעוורים פליליים

ע"פ 2012/17

לפני:
כבוד השופט מ' מזוז
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופט י' אלרון

המערער: אידר קסימובה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על ההחלטה דינו מיום 1.8.2016 וגורר דינו מיום
16.1.2017 של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב'
השופט ז' בוסתן) בת"פ 7816-08-14

תאריך הישיבה: כ"ד בסיוון התשע"ח (07.06.2018)

בשם המערער: עו"ד שרון נהרי, עו"ד ניסים לביא

בשם המשיבה: עו"ד אפרת גולדשטיין

פסק דין

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

לפנינו ערעור חלקו על הכרעת דיןנו מיום 1.8.2016 וגזר דיןנו מיום 16.1.2017 של בית המשפט המחוזי מרכז-lod (כב' השופט ז' בוסtan) בת"פ 7816-08-14, במסגרתו הורשע המערער בעבירות שיווחסו לו בכתב האישום והושתו עליו, בין היתר, 11 שנות מאסר בפועל, תקופות מאסר על תנאי ותשלום פיצוי לנפגעי העבירות.

כתב האישום

1. ביום 10.8.2014 הוגש נגד המערער כתב אישום המיחס לו עבירות רכוש ונשך בשישה אישומים. על פי עובדות האישום הראשון, במהלך התקופה שבין חודש נובמבר 2013 לחודש ינואר 2014, במועד שאינו ידוע במדויק למשבה, התפרץ המערער לדירת מגורים בראש העין ולקח מתוך כספת שהייתה בדירה אקצת, מחסניות תאומות לאקצת, נרתיק לאקצת, קופסת תחמושת וכיסף מצומן. בגין אישום זה ייחסו למערער עבירות של התפרצויות למקום מגוריים לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק), גנבה לפי סעיף 384 לחוק ונשיאת והובלת נשך ותחמושת ללא רשות על פי דין לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפה לחוק.

על פי עובדות האישום השני, ביום 8.5.2014 התפרץ המערער לדירה בהוד השרון כשהוא רעל פנים, לבוש כפפות על ידיו ונושא אקצת בכיס מכונס, כאשר ברשותו איזיקונים וסכין. הוא נכנס לחדרה של בתם של בעלי הבית, קשר את רגליה וידיה באמצעות איזיקונים והסיר ממנה תכשיטי זהב שהיו עליה. לאחר מכן, שלאה השיבה לשאלתו על אודות מיקומה של הכספת בדירה, הניח המערער על צוואריה איזיקון עד אשר סירה כי הכספת מצויה בחדר השינה של הוריה. המערער פנה לחדר השינה של ההורים ולאחר מכן ניסيونת לפתיחת הכספת הביא פטיש גדול ובאמצעות פירק אותה ממקוםמה, נשא אותה עמו ויצא מהדירה. הכספת הכללה תכשיטים ושבונים בשווי של 160,000 ש"ח וכן כסף מצומן בסכום של אלף שקלים נוספים. בגין אישום זה ייחסו למערער עבירות של התפרצויות למקום מגוריים לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין ושוד לפי סעיף 402(ב) לחוק.

על פי עובדות האישום השלישי, ביום 13.7.2014 טיפס המערער ונכנס לבית בזכרון יעקב דרך חלון במרפסת, פתח כספת שהייתה בו ולקח מתוכה כסף ואקצת. בגין אישום זה ייחסו למערער עבירות של התפרצויות למקום מגוריים לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, גנבה לפי סעיף 384 לחוק ונשיאת והובלת נשך ללא רשות על פי דין לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק.

על פי עובדות האישום הרביעי, ביום 19.7.2014 אותר המערער, לאחר שהוצאה נגדו צו מעצר, על ידי שוטרים בתוך רכב בתחנת דלק בכניסה לטيبة. משנঁגש אליו שוטר ובקש ממנו להזדהות, נגח המערער בראשו בבטנו של השוטר ודחף אותו. השוטר הפיל את המערער לקרקע אך הוא נאבק בו והצליח להתחמק מהחיזתו תוך שימוש באלים ולבסוף מהמקום. בגין אישום זה ייחסה למערער עבירה של תקיפת שוטר בנסיבות חמורות לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין.

על פי עובדות האישום החמישי, ביום 22.7.2014 חדר המערער לבית בתל אביב ונטל מתוך חדר השינה שבתכסיטים ושבונים השיכיים לבני הבית. למחמת, ביום 23.7.2018, שוב התפרץ המערער לאותו הבית כשהוא רעל פנים, כפפות על ידיו, ונושא עמו אקצת, סכין, תרסיס פלפל ואיזיקונים. המערער ריסס את בני הזוג אשר התגוררו בבית (בני 55-65) בגע פלפל, היכה אותם וחבט בהם, קשר את ידיהם באיזיקונים ודרש מהם לומר לו היין נמצאת הכספת.

לאחר מכן נטל המערער מחדר השינה תכשיטי זהב, שעוניים ו קופסה ובה שטרות כסף ישן, יצא מהבית. כתוצאה מעשיו נגרמו לבני הזוג חבלות רבות. בגין אישום זה יוחסו למערער עבריות של התפרצות למקומם מגורים לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, גנבה לפי סעיף 384 לחוק, שוד לפי סעיף 402(ב) לחוק, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 335(א)(1) וסעיף 333 לחוק ופצעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 335(א)(1) וסעיף 334 לחוק.

על פי עובדות האישום השישי, ביום 23.7.2014, אותו היום בו בוצעו המעשים המתוארים באישום החמישי, נעצר המערער בעקבות מידע מודיעיני בפתח תקווה כשהוא נושא עמו ברכבו שני אקדחים (אשר נגנוו במסגרת האישום הראשון והשלישי), סכין, מסכה לפנים, טرسיס גז פלפל, חבלת איזיקונים ונרתיק של אקדח. כן נשא המערער סכום של 10,753 ש"ח, תכשיטים רבים ושעונים (אשר חלקם נגנוו במסגרת השוד המתואר באישום החמישי). המערער היה בדרכו למכוורת האקדחים. בגין אישום זה יוחסו למערער עבריות של נשיאת והובלת נשק ותחמושת ללא רשות על פיו דין לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, ניסיון לסתור בנשך לפי סעיף 144(ב2) בצוירוף סעיף 25 לחוק והחזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק.

2. אקדחים את המאוחר ואצין כי המערער הורשע בכל העבירות שייחסו לו והגיש ערעור על חלק מהאישומים שהורשע בהם ועל גזר הדין. ברם, המערער חזר בו מרוב הערעור שהגיש נגד הכרעת הדין, וצמצם את הערעור על הכרעת הדין בעניין האישום השישי ועל גזר הדין בלבד. על כן, הדיון סיבוב הכרעת הדין יתמקד באישום השישי בלבד.

ההליך בבית המשפט המחוזי

3. ביום 13.4.2015 התקיים דיון לפני בית המשפט המחוזי במסגרתו השיב המערער לכתב האישום. באשר לאישום הראשון ולאישום השלישי הודה המערער בקבלת נכס שהושג בעוון ובהחזקת נשק, וכפר בתתפרצויות לדירה ובגניבתה. באשר לאישום השני וה חמישי כפר המערער בכל המיווסט לו. באשר לאישום הרביעי טען המערער כי הוא הוכה על ידי שוטרים בעת מעצרו, ובհיעדר "אישור שפיטה" (CONDRETSHUT SHAFITAH) בקושך לבטל את האישום. באשר לאישום השישי הודה המערער בהחזקת נשק וסכין, וכפר בניסיון לסתור בנשך.

עד באותו הדיון העלה בא-כוח המערער "טענת זוטא", לפיה בעת מעצרו הוכה המערער קשות ואושפץ בבית חולים, והשוטרים אף איימו עליו שיפגעו ברעריתו ויעצרו אותה. הוסכם כי הטענה תידוע במאוחד עם ההליך העיקרי ולא באופן נפרד.

4. ביום 26.4.2015 נפתח שלב שמיעת הרاءות במשפט. במסגרת פרשת התביעה הובאו עדות עדי התביעה ובهم שוטרים, חוקרים משטרתיים ונפגעי העבירות. במסגרת זו העידו השוטרים שהשתתפו במעצר המערער, ציינו בהתיחס לטענת הזוטא כי המערער אכן נחבל בראשו בעת מעצרו ונדרש לטיפול רפואי, אולם הפעלת הכוח כלפי הייתה מחובבת המציגות לצורך השתלטות עליו. בין השוטרים המשתתפים במעצר אשר הובאו לעדות היה שוטר שערן והגיש דוח פעולה בו נרשם כי בעת המעצר נמצא בכיסו של המערער מפתח לרכב, ולאחר איתור הרכב נערך בו חיפוש.

5. כן הובא לעדות החוקר המשטרתי אשר גבה את ההודעה הראשונה שמסר המערער מיד מחזרתו מבית החולים בלבד באותו היום שבו נעצר. בהודעה זו, סומנה ת/3, מסר המערער בין היתר, כי האקדחים שנמצאו ברכבו היו

גנובים; כי אקdash אחד נגנב חצי שנה קודם לכן מרأس העין והשני נגנב ארבעה ימים קודם לכן מכפר תבור; כי גם הסcin שנמצאה ברכבו נגנבה מכפר תבור; כי יתרן שהאזרקונים שנתפסו ברכבו קשורים לעבודתו; כי אינו ידוע של מי התכשיטים שנתפסו ברכבו; כי הוא הטעון למכור את הרוכש והאקדחים שהיו ברכב בטיביה אך לא ציין למי; כי הוא לא זוכר אם פרץ לדירות נוספות כי "קיבלה" מכח בראשו. טוב שאבי זכר את השם שלו, זה כבר הרבה". בפתח עדות זו הצהיר בא-כוח המערער לפני בית המשפט כי טענת החוטא אינה מתיחסת להודעה ת/3.

6. עד תביעה מרכזינו נוסף מטעם המשיבה היה השוטר עוזי בואני (להלן: השוטר בואני), אשר הוביל עדות על מנת להגיש שני דוחות נוספים ערך בחודש יוני 2014 הקשורים לחקירה האירועים המתוארים באישום השני. במהלך חקירתו הנגדית הבהיר כי הוא נכון בנסיבות הניסיון מעצר המערער ביום 19.4.2014 והן עם המערער בבית החולים לאחר מעצרו ביום 23.7.2014, וזאת מבלי שרשם דו"ח על פעולות אלה. עד עליה מחקירת השוטר בואני, כי במהלך שהותו עם המערער בבית החולים ובתחנת המשטרה, הוא כיסה את עיני המערער במגבת כי לא רצתה ש"יראה כמו דברים", וכשנשאל על פי איזה נוהל פעל, השיב "אצלו יש נוהל צזה".

7. צוין כי במהלך שלב שמיעת הראיות במשפט, לאחר חקירת השוטר שגבה את הودעה ת/3 ולפני חקירת השוטר בואני, הוחלף בא-כוח המערער בשל אי אלו מחלוקת בין לבין המערער.

7. בפתח עדותו העיד המערער על אודוט נסיבות מעצרו. לדבריו, בשעות הערב של יום מעצרו הגיע לפתח תקווה על מנת להיפגש עם אדם כלשהו. משלגיו לנקודת המפגש התנפלו עליו מספר שוטרים, היכו אותו מכות קשות שגרמו לו לדם בראשו ובעקבות זאת הוא נשלח לבית החולים. כן העיד כי בנוסף על הדברים שמספר השוטר בואני, הוא גם הוכה על ידי השוטרים בניסיונה מבית החולים לתחנת המשטרה ובחנה עצמה. בסביבות השעה 00:30 בלילה, לאחר שניקו את המערער מהדיםום שנגרם לו, החלו לגבות ממנו את הודעתו הראשונה - הודעה ת/3. בתחליה ביקשו ממנו להסביר את הימצאותם של הפריטים ברכבו, אך לאחר שהסביר כי הדברים לא שלו והוא לא יודע דבר לגבייהם, הוכה בשנית והם אף איממו עליו כי יפגעו באשתו ובמשפחתו. כתוצאה לכך חש המערער פחד והשפלה, והחל להודאות במעשים שלא ביצע. כן ציין המערער כי בניגוד לדברים שמסר בהודעה ת/3, האקדחים שנמצאו באמתחתו נמסרו לו אדם אחר.

8. בפתח חקירתו הנגדית נשאל המערער על אודות התשובה שמסר בא-כוחו לכתב האישום. המערער אישר את הדברים מכל שהם נוגעים לאים ראשוני, השני, השלישי וה חמישי. ביחס לאים הרביעי, טען המערער כי נודע לו שהאדם אותו תקף הוא שוטר רק לאחר שהצליח לחמוק ממנו. באשר לאים השישי, הודה המערער בהחזקת נשק וכפר בהחזקת הסcin.

9. בסיכומים שהוגשו מטעם המערער נטען כי מעצרו ויתר הפעולות שבוצעו באותו היום נעשו תוך שימוש באמצעים פסולים, באליםות ובהשפעה חמורה ביותר, ותוך התעלמות מזכויות הבסיסיות. נטען כי התנהלות זו של הרשות החוקרת יורדת לשורשו של עניין ומשליכה באופן ישיר על מהימנות עדי החקירה, על אשמת המערער ועל הודעתו במשטרת, ויש בה כדי לפסול את הودעה ת/3 ואף כדי להוביל לזכויו בשל "הגנה מן הצדק". נטען עוד כי יש בתנהלות זו כדי להשאיר גם על חוקיות החיפוש שנעשה ברכבו לאחר מעצרו, אשר מכל מקום היה בלתי חוקי מפני שנעשה ללא צו שיפוטי, ללא ידיעתו ובלא הסכמתו, ללא נוכחות עדים ולא תיעוד. בנוסף, נטען כי המשיבה לא עמדה בネット הוכחת האשמה וכי גרסתו של המערער, לפיה אדם אחר מסר לו את הפריטים, היא הגרסה היגיונית והמתיחסת

10. ביום 1.8.2016 ניתנה הכרעת הדין בעניינו של המערער. תחילת התייחס בית המשפט לטענתה הזוטא שהעללה המערער, ופסק כי הגם שהתנהלות השוטר בואני (ורק הוא) הייתה בלתי רואה בלשון העיטה, אין לפסול את הودעה $\frac{1}{3}$, הן מטעם דיויני והן מטעם מהותי. מבחינה דיוונית, בא-כוחו החדש של המערער לא הודיע לבית המשפט כי הצהרת בא-כוחו הקודם, לפיה טענתה הזוטא אינה נוגעת להודעה $\frac{1}{3}$, אינה נכון. כמו כן, איש מהשוטרים שהשתתפו במעצר המערער או בחקירותו במשטרת לא נשאל על אלימות שהופעלה כלפי בבית החולמים או בתחנת המשטרה, והטענה העולתה על ידי המערער לראשו רק במהלך עדותו בבית המשפט. בנוסף, לבא-כוחו החדש ניתנה הזדמנות להחזיר את כל השוטרים שכבר העידו לעדות נוספות נוכחות החלפת הייצוג, אך הוא לא ניצל הזדמנות זו. הוא טען כי הסיבה לכך היא שיש לשוטרים חוסר אמון ועל כן עדותם ממילא לא הייתה מעילה, אולם בית המשפט דחה טענה זו. מבחינה מהותית, נקבע כי לא היה בכיסוי העניים כדי לפגוע בזכות המערער לחיסין מפני הפללה עצמית, שכן הדבר געשה על ידי שוטר אחד בלבד, ומכל מקום במסגרת הودעה $\frac{1}{3}$ אין הודהה בביצוע מעשי השוד המוחשיים לו. על כן, נקבע כי הודעה $\frac{1}{3}$ קבילה וניתנה באופן חופשי ורצון וכי אין לשעות לטענות בדבר פסילתה.

11. כן דחה בית המשפט את טענות המערער בדבר חיפויו ברכבו. נקבע כי לשוטרים היה יסוד סביר להניח כי בוצעה עבירה בת מעוצר וכי היה צורך לבצע חיפוי דחוף לשם איתור ראייה הקשורה בעבירה, ויש בכך כדי להכשיר את החיפוי. בתרן כך דחה בית המשפט את טענת המערער כי יש בהתנהלות השוטרים כדי להשליך גם על חוקיות החיפוי ברכב. נקבע כי הגם שאין להקל ראש בהתנהלות השוטר בואני, לא הוכח כי שאר השוטרים היו שותפים להתנהלותו וידעו עליה. מכל מקום, החיפוי ברכב געשה על ידי שוטרים שנותרו במקומם בזמן שפונה המערער לבית החולמים, ועל כן אין קשר בין המקרים.

12. לגופם של האישומים, בית המשפט קבע כי המשיבה הוכיחה שהמעערער ביצע את המעשים המוחשיים לו בכל ששת האישומים, תוך שהוא דוחה את שלל טענות המערער. באשר לaiושם השישי (השני כאמור במחלוקת) נקבע כי קיימות סתיות בעדות המערער באשר למקור החפצים שנתפסו ברכבו ובאשר לסיבת שימושם הם היו מצויים בחזקתו. כן נקבע כי על בסיס מספר הודעות שמסר המערער לצורך הפריטים שנתפסו אצלו בחיפוי ברכבו, הוכיחה המשיבה את גרסתה לפיה המערער התקoon למכור את כל הנשק שנתפסו אצלו.

13. ביום 16.1.2017 גזר בית המשפט המוחזיא את עונשו של המערער. תחילת נקבע כי ששת האישומים עומדים בשישה איורים שונים, וכן לא ניתן לראות בהם איורים בעלי קשר הדוק מצדיקים קבועת מתוך אחד. האירורים שונים זה מזה בזמן הביצוע ובמקום הביצוע, ואף הנسبות הקשורות ביצוע העבירות שונות מאירוע לאירוע. בהמשך כך, נקבע כי לגבי האישומים הראשון והשני מתחם העונש צריך להיות זהה בשל הדמיון הרב בין המעשים והשיקולים שיש לשקל בקביעת המתחם, אולם לא כך באשר לaiושם השני וה חמישי, שלמרות הדמיון ביניהם נسبות האישום החמישי חמורות יותר. עוד נקבע כי בנסיבות האירורים שבהם הורשע המערער, הפגיעה בערכים המוגנים כתוצאה מעבירות הרכוש והגנוף הייתה ברף גבוהה, ואילו הפגיעה בשלטון החוק הייתה ברף הבינוני. בהתחשב בכל האמור ובמידניות הענישה הנוגגת במקרים דומים, קבע בית המשפט כי מתחם העונש הוא בין שנים רבות מסר בפועל; באישום הרាលון והשלישי הוא בין שנה לשנתיים מסר בפועל; באישום החמישי הוא בין ארבעה לשמונה שנות מסר בפועל; באישום השישי הוא בין שני לשוש שנות מסר בפועל.

14. לאחר קביעה מתחמי הענישה סקר בית המשפט את השיקולים לחומרה בקביעת עונשו של המערער ובهم עברו הפלילי והעובדת שהוא לאלקח אחריות על מעשי. מנגד, מצא בית המשפט כי יש להתחשב לפחות בנסיבות חיו הקשות של המערער ובעובדה שבמעצרו נגנו בו בדרך בלתי ראייה. לאחר שקלול כל האמור, השית בית המשפט על המערער מסר בפועל לתקופה של 11 שנים; הפעלת המאסר המותנה שהושת עליו בהליך קודם למשך 10 חודשים שירואה במצטבר; מסר לתקופה של 12 חודשים על תנאי שלא יעבור עבירה מסווג פשע למשך שלוש שנים מיום שחרורו; מסר לתקופה של 6 חודשים על תנאי שלא יעבור עבירה מסווג עונן למשך שלוש שנים מיום שחרורו; פיצוי לנפגעת העבירה מהוד השرون בסך של 10,000 ש"ח ופיקוח לבני הזוג מטל אביב בסך של 40,000 ש"ח; חילוט רכב המערער וחילוט סך של 10,753 ש"ח שנתפסו על גופו בעת מעצרו. צוין כי בשל מצבו הכלכלי של המערער ובשל חילוט הרכב והכספים כאמור, לא הוטל עליו קנס.

טענות הצדדים בערעור

15. כאמור, המערער חזר בו מהערעור על רובה של הכרעת הדין וצמצם את ערעורו נגד הרשותו באישום השישי וכנגד גזר הדין.

16. באשר לאיום השישי נטען תחילה כי יש לפסל את הودאת המערער במשפטה במסגרת ת/3 משום שהוא אינה עומדת בתנאים שנקבעו בסעיף 12 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, לאור כלל הפשילה הפסיכית שהוכר במשפטה ע"פ 5121/98 ישכרוב ב' התבע הצבאי, פ"ד סא(1) 461 (2006). לפי הטענה, ההודעה נגבתה לאחר שננקטו נגד המערער פעולות אלימות והשללה מצד המשטרה אשר הביאו אותו להזדקק לטיפול רפואי. ברם, בית המשפט המכוזי לא נדרש להשפעתם של אלה על יכולתו למסור הודעה כנה ואמיתית מטע רצון חופשי. כן שגה בית המשפט כשדחה את טענתו לפסילת הودעה ת/3 מהטעם שהיא הועלתה בגין ה策הרט בא-כוחו הראשוני ומהטעם שהוא אינה כוללת הודהה בביצוע מעשי השוד המזוהים לו. לטענת המערער, אין בכחן של הנמקות אלה כדי לסתום את הגולל על טענתו, במיוחד נוכח הדברים שעלו מחלוקת השוטר בואני. גם הקביעה כי מכיוון שהאמצעים הפטולים ננקטו רק על ידי שוטר אחד ולא על ידי כולם - אין לפסל את הודעה ת/3 - שגوية היא. להיפך, יש בעובדה שאף אחד מהשוטרים האחרים לא מנע מהם לפעול כפי שפועל או למצער ניסה לתעד אותו, כדי לזקוף את המעשים גם לחובתם. אך למעשה מכך, אף אם היה מקום לקבל קריאה את הודעה ת/3, אין בדברים שנאמרו בה כדי להוכיח כי המעשים המזוהים לו עברו משלב ההכנה לשלב הניסיון לביצוע.

17. בנוסף טען המערער כי שגה בית המשפט כשדחה את טענתו לאי חוקיות החיפוש ברוכבו. נטען כי מדובר הנוגעים לחיפוש עולה סתירה בנוגע לזהות השוטרים שהשתתפו בחיפוש ולגורם שנותן את ההוראה לבצעו, וסתירה זו אינה יכולה לעמוד לרעת המערער בהתחשב בהתנהלות הכללת של המשטרה בעניינו. במצב דברים שכזה על המשיבה הנintel להוכיח את חוקיות החיפוש. כמו כן, העובدة שהיא למשטרה מידע מודיעיני על אודות מיקומו של המערער מלבד כי היה באפשרות להוציא צו חיפוש מעוד, ומכל מקום ה"חיד הסביר" המצדיק כביכול את החיפוש גובש על בסיס תשובה המערער לשאלת השוטרים כי אין בmansio דבר, ואין לקבל זאת.

18. לבסוף, נטען כי במסגרת האישום השישי מזוהים לו עבירות הנבלעות בעבירות האחרות המזוהים לו ויש בכך ממשום כפלי אישום (וזאת מבלי שהובירה עד תום טענה זו). על כן, טען המערער כי יש לזכותו מאישום זה.

19. באשר לגזר הדין, טוען המערער כי שגה בית המשפט משקbu מתחמי ענישה נפרדים לאישומים הראשוני, השלישי והשישי, שכן כל האירועים במסגרתם, הם חלק מאותה מסכת עברינית. הוכחה לכך היא העובדה שהחפצים שנתפסו באישום השלישי הם כל הנקש שנגנבו באישומים הראשוני והשלישי והתכשיטים שנגנבו באישום החמישי. למעשה, מטרתו הייתה להציג סכום כסף מסוים, וכך פועלותיו היו לרכיב השלו שערכו שווה לכך, כאשר תפיסתו ותפיסת השלו ברכבו מלמדים על הגעה לנוקודה בה ניסה למשם בבת אחת את שווי הגנבות שביצע. הדבר בתקנית עברינית אחת, יש בכך כדי להשליך על קביעה מתחמי העונש ועל בחינת נסיבות ביצוע העבירות. כמו כן, ניתן כי המתחמים שנתקבעו בין האישומים השני והחמישי חריגים לחומרה מהפסקה הנוגאת. לדידו, העונש הרأוי צריך לעמוד על 7 שנות מאסר בלבד.

20. בנוסף, טוען המערער כי ישנן נסיבות חיצונית לעבירות המצדיקות הקללה בעונשו. ראשית, הפסקה הקרה בכר של התנהגות מקוממת של הרשות כלפי הנאשם אשר תאה השפעה על עונשו במסגרת "הגנה מן הצד". ענייננו, בית המשפט המחווי הביע שאט נפש מההתנהגות המשפילה שתיאר השוטר בואני ומהדרך שבה נагו במערער, אך לא נתן לכך התייחסות מספקת בגיןת העונש. שנית, בית המשפט לא העניק משקל מספיק לנסיבות חייו של המערער, המבוארות כי הבסיס לביצוע העבירות היה מצוקה כלכלית של מי שאינו בידו לספק את צרכי משפחתו מרובת הילדים. לנוכח כל האמור טוען המערער כי יש להקל בעונש שהוטל עליו.

21. מנגד, לטענת המשיב יש לדחות את הערעור על שני חלקיו. הרשות המערער איתנה וمبוססת על קביעות עובדיות שאין מקום להתערב בהן. בדיקת הראיות נעשתה על ידי בית המשפט המחווי בקפידה, והמערער לא הציע על טעם מיוחד המצדיק התערבות בית משפט זה בפסק דין. לעניין הودעה 1/3 ניתן כי נפלו פגמים בתנהלות המערער ביחס לטענה לפטילהה, ובهم העלאת הטענה לראונה רק לאחר שמייעת פרשת ההגנה והימנעתו מחלוקת את החוקר שגבאה את הودעה 1/3 בחקירה נגדית. מכל מקום, גם שאיון חולק כי מעשי של בואני היו בלתי ראויים, האמצעים הפסולים שהוכחו, הם עצימת עני המערער באמצעות מגבת על ידי בואני - אמצעי פסול אחד שננקט על ידי השוטר אחד בלבד, וממילא בואני לא הוא שגבאה את הודעה 1/3 או כל הודעה אחרת שמסר המערער. עוד הוסיפה המשיב כי צדק בית המשפט שקבע כי הودעה 1/3 קבילה ונינה חופשית ומרצון. המערער נחקר לאחר שהתקבלה תעודה רפואית לפיה אין מניעה לעצמו; החקירה תועדה; לא היו סימנים שהמערער לא יכול להיחקר; כשהוא ביקש להפסיק את החקירה היא הופסקה; צפיה בחקירה מלמדת כי היא התנהלה בניגינות וניתן להתרשם כי המערער ענה באופן חופשי; אף אחת מהודעותיו, לרבות הודעה 1/3, לא הודה המערער ביצוע מעשי השוד. כל האמור לא מתישב עם טענתו כי הודה בכל מה שרצו השוטרים רק בשל הכוח שהפעילו עליו.

22. באשר לחיפוש ברכבו של המערער, צדק בית המשפט שקבע כי החיפוש נערך בסמכות. היה יסוד סביר לחשוד שהמערער מסתיר ראייה ברכבו ועל כן כמה סמכות לבצע חיפוש. בית המשפט אף צדק כשדחה את הטענות לפגמים באופן עיריכת החיפוש, וכשקבע כי אין מקום לקשור בין התנהלות השוטר בואני לבין חוקיות החיפוש. באשר לעבירת הניסיון, המערער עבר משלב ההכנה לשלב הניסיון עת לקח עימו את האקדחים ונסע לבצע עסקת מכירה. לעניין הטענה לככל אישומים בעבירות "נשיאת והובלת נשק", אין בה ממש שכן מדובר באירועים שונים.

23. באשר לערעור על גזר הדין, טוען כי העונש ממשי אך ראוי, ו邏輯י במידה הטובה ביותר את טיב המעשים, תוצאותיהם, הנזק שנגרם מהם ומשמעותם החברתי. בית המשפט צדק שקבע שנסיבות המקורה חמורות, בין היתר משום שהמערער ביצע את העבירות לאחר תכנון וה策劃ות מרראש בכל עז לביצוע. המעשים האלימים שביצע המערער במשדי השוד הותירו בנפגעי העבירה פגיעות נפשיות בונוסף לפגיעה הפיזיות. המערער לא הודה במינויים לו

ולא ל乾坤 אחריות על מעשיו, ויש לו עבר פלילי בעבירות רכוש וUBEIROT NOSFOOT. בית המשפט נתן משקל לכך שההטור בואני נהג בו בדרך בלתי ראויה, והדבר בא לידי ביטוי בהקללה בעונש. בית המשפט גם נתן משקל לנימוקים נוספים לקולא, לרבות מצבו המשפחתית, ובנסיבות אלה אין מקום להקל עמו עוד.

דין והכרעה

24. לאחר עיון בטענות הצדדים ולאחר שמייעט בדיון שהתקיים לפניינו, הגעתנו לכל מסקנה כי דין העורע על הכרעת הדין להיחות ואילו דין העורע על גזר הדין להתקבל, וכך יצא לחברי שנעשה.

25. תחילת לעניין הכרעת הדין. לפני שאגש לעיקר, אסירaben נגע אחת מהדרכם כבר CUT והיא טענת המערער לאי-חוקיות החיפוש ברכובו. המערער הודה באופן חד-משמעות ובל' הסתייגות בתשובתו לכתב האישום בהחזקת כל הנשק. המערער אף עמד על תשובה זו בחיקירתו הנגדית, שהתקיימה לאחר החלפת סגנורו. המערער גם לא חזר במתשובתו זו בסיכומים שהגישי לבית המשפט המקורי ואף לא בעיקרי הטען שהגיש לפניינו. קשה עד בלתי אפשרי אפילו להלום את הטענה היום.

26. ולגופו של עניין. סעיף 25 לחוק קובע כי "אדם מנסה לעبور עבירה אם, במטרה לבצע אותה, עשה מעשה שאין בו הינה בלבד והעבירה לא הושלמה". הטעיף מבחין אפוא בין מצב שבו נעשה מעשה שהוא בגדר ניסיון לעبور עבירה, אשר בינו ניתן ליחס אחידות למבחן, לבין מצב שבו נערכו פעולות הינה בלבבד, אשר לא מקינות אחידות פלילית. אלא שההבחנה בין הינה לבין ניסיון אינה פשוטה כלל ועיקר. משכך, פותחו שני מבחנים מסוימים בעריכת ההבחנה ובהכרעה האם מדובר בהינה או בניסיון: מבחן הקרבה להשלמת הביצוע ומבחן החד-משמעות (ע"פ 39/11/1996 נחאל נ' מדינת ישראל פסקאות 29-27 (23.12.2014); ע"פ 11068/08 סדרה נ' סנקר, פסקה 39 (להלן: עניין סנקר); ע"פ 355/88 לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 221, 264 (1989)). על פי מבחן הקרבה להשלמת הביצוע ומבחן החד-משמעות (ע"פ 12.7.2010) (להלן: עניין סנקר), יש לבחון כמה רחוק היה המבצע מהגשתה תכניתו העברינית. ככל שהוא קרובה יותר להשלמת העבירה, כך תגבר הנטייה לראות במעשהיו כ"ניסיון" לביצועה (ע"פ 180/83 סדרה נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(2) 447, 444 (1984); ע"פ 1/65 400, 398 (1965); ע"פ 509-508 509 (2002) (להלן: גור-אריה)). במסגרת מבחן זה ניתן משקל לעיתים גם למדדים של זמן ומקום, כאשר קרבה להשלמת המעשה העבריני בזמן ובמקום מעידה על התקיימותו של מבחן הקרבה להשלמת הביצוע (עניין סנקר, פסקה 39; ע"פ 9849/05 מדינת ישראל נ' ברואיר, פסקה 7 (23.11.2006) (להלן: עניין ברואיר)). לעומת זאת, על פי מבחן החד-משמעות, ניסיון לבצע עבירה יכול שייתגנש גם אם העברין ניגש לביצוע העבירה בפועל אך טרם התקרב להשלמתה, ובלבך שיש בתחילת הביצוע כדי לגלוות בצורה חד-משמעות את כוונתו לבצע את העבירה הקונקרטית (עניין סנקר, פסקה 39; עניין ברואיר, פסקה 8; ע"פ 7399/95 נחושתן תעשיות מעילות בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(2) 105 (1998); גור-אריה, עמ' 509).

27. במסגרת זו, יתכן כי הנסיבות באמצעותם, איסוף מידע, תכנון וביצוע פעולות המכוננות ליצור תנאים לביצוע עבירה, לאחר שגמלה בלבבו של פלוני ההחלטה לבצע אותה עבירה, יהוו פעולות המעבירות את המעשה משלב ההכנה לשלב הניסיון. לעומת זאת, במקרים אחרים אותן פעולה לא תחשבנה כפעולות העולות כדי ניסיון (עניין סנקר, פסקה 39; ע"פ 5150/93 סדרה נ' מדינת ישראל, מח(2) 183, 187 (1994)). הדבר תלוי בנסיבות העניין.

28. ומהתם להכא. על פי עובדות האישום השישי, המערער נתפס בעיר פתח תקווה כשברכבו מצוים כל' הנشك. בית המשפט המחויז הסתמך בהכרעת דין על שלוש הودעות שונות שמסר המערער באוטן נסיבות: בהודעה ת/3 מסר המערער לאחר תפיסתו בעיר פתח תקווה, כי שלושה ימים לפני תפיסתו ביקש למכור את האקדמיים בטיביה (עמ' 7, שורות 211-201); בהודעה ת/5 מסר המערער כי התכוון למכור את כל' הנشك תמורת סך של 3,000 ש"ח (עמ' 3, שורה 41); בהודעה ת/6 מסר המערער כי בעת תפיסתו בפתח תקווה היה בדרך לביצוע עסקת מכירה, הן של האקדמיים והן של התכשיטים וכי עסקת מכירת כל' הנشك הייתה בדבריו "סגורה". הוא היה צפוי לקבל תמורת האקדמיים 30,000 ש"ח כsummocם 3,000 ש"ח ייעדו להגעה לכיסו (עמ' 3, שורות 69-70).

29. כאמור, בא-כוח המערער עמד בטיעונו רק על משמעותה של הודעה ת/3 לצורך גיבוש עבירות הניסיון לשחר בנشك. ברם, גם אם אתעלם לגמרי מהודעה ת/3, יש בהודעות ת/5 ות/6 די כדי לבסס את הרשות המערער בעבירות הניסיון לשחר בנشك. יש בשתי ההודעות האמורות כדי לעמוד "במבחן החד-משמעות", שכן על פייה גילה המערער באופן חד-משמעות את כוונתו לבצע את עבירת הסחר בנشك בכך שכבר סיכם את תנאי העסקה - לרבות מחיר כל' הנشك. הוא ראה את העסקה כ"סגורה" והוא בנסיבותיה לקראת מסירת כל' הנشك וקבלת התמורה המוסכמת.

30. אך פטור ללא כלום אי אפשר ועל כן ATIICHIS גם להודעה ת/3. בעניין זה תמים דעים אני עם בא-כוח המערער שעיוון בהודעה זו מגלת כי אין בה כדי לגבות את עבירת הניסיון לשחר בנشك. כאמור, במסגרת הודעה ת/3, לאחר שהודה בהחזקת כל החפצים לרבות הסיכון והאקדמיים ובגניבת חלקם, נשאל המערער ומסר כדלקמן:

"ש: למה אתה צריך את כל הדברים האלה ברכב?
ת: למכירה.

ש: איפה רצית למכור את הרכוש והאקדמיים?
ת: בטיביה.

ש: למי?
ת: לא משנה.

ש: דזוקא מאד משנה. ספר לי למי?
ת: אני לא יכול להגיד.

ש: מתי זה היה?
ת: לפני כמה ימים. אני שאלתי כמה אנשים האם הם רוצים לקנות את האקדמיים. הם אמרו שייחסבו ובערב באה המשטרת ואני ברוחתי". (עמ' 7, שורות 201-211).

בניגוד להודעות ת/5 ות/6, מהודעה זו לא עולה כי המערער עמד להיפגש עם רוכשים מסוימים או כי נרכמה עסקה של ממש למכירת האקדמיים, לא בפתח תקווה מקום מעצרו, ולא בטיביה מספר ימים לפני מעצרו. מהודעה זו עמוד 9

גם לא ניכר שגובשה תכנית עבריתנית קונקרטית. כל שהודעה זו מעלה הוא כי המערער נסע לטיבת, וכי היו לו כוונות למכור את האקדיםם. אין מדובר אפוא במידע שיש בו כדי לבסס את חיצית הגבול בין הכהנה לניסיון (והשוו למשל: ע"פ 5927/11 הרוי נ' מדינת ישראל, פסקאות 64-63 (23.8.2012); ע"פ 9511/01 קובי כ' נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) (2002) 695-694, 687).

פועל יוצא מהאמור, משלא נמצא כי יש בהודעתה ת/3 כדי לבסס את הרשות המערער בניסיון לסחר בנסח, מתוודה הצורך לדון בקבילותה. יחד עם האמור, לא נעלמה מענייני התנהלותו הביעיתית, שלא לומר הפסולה של השוטר בואני. ואולם כאמור, לא מצאתו כי יש בכך להשפיע על התוצאה.

31. בנוספ', גם אין לקבל את טענת המערער כי יש לזכותו מהעברית הקבועה בסעיף 144(ב) לחוק העונשין. טענת המערער לעניין זה מתמצית במשפט הבא: "לסיום אישום זה, יזכיר ברוח דומה לכל המוכר 'כפל אישום', הרוי כי בבואה טובע לנוכח כתב האישום, אין זה מן הראוי ליקט ולשזרו סעיפי עבירות נוספות שמאותה מסכת עובדות המיויחסת לנאים, הנבלעות בתוככי סעיף העבירות המרכזיות המיויחסות לו". טענה זו לא הتبירה עד תום - לא במסגרת כתוב הערעור שהוגש המערער, לא במסגרת עיקרי הטיעון מטעמו ואף לא במסגרת הדין שהתקיים לפניו. המערער לא פירט אלן עבירות "נבלעות", ובתווך אלו עבירות הן "נבלעות", ולא סמך טענות על חוק, פסיקה, ספרות או מקור משפט אחר. יש בכך אפוא די כדי לדחות את הטענה.

32. למקרה מהצורך אמר, כי אין קשר בין עבירות נשיאת הנشك המיויחסת למערער באישום הראשון ובאישור השלישי לבין העבירה המיויחסת לו באישום השישי. העבירה המיויחסת למערער באישום הרាជון וועסקת נשיאת הנشك לאחר התפרצויות והגנבה שהתרחשו לכל המאוחר בחודש ינואר 2014. עבירת נשיאת הנشك המיויחסת למערער באישום השלישי עוסקת באירוע הפריצה והגנבה מיום 13.7.2014. לעומת זאת עבירה נשיאת הנشك מושא אישום השישי מתיחסת לתפיסת המערער בפתח תקופה ביום 23.7.2014. אין גם מקום לסבירה בנסיבות אלו, כי העבירה של נשיאת הנشك באישום השישי "נבלעת" כביכול ولو בעבירה המיויחסת למערער באישום השלישי מפאת סמיכות הזמן בשני האישומים. המצביעים בהם נשא המערער בשני האישומים שונים. ואין מדובר בעבירה "נמשכת" (על אודות ההבחנה בין עבירה "נמשכת" לעומת עבירה "רגעית" ראו: ש"ז פלר "לעיטוי ההשלמה של עבירה הגנבה (UBEIRA רגנית, עבירה נמשכת, או עבירת שרשרת)" משפטים 121, 131-132 (1980); רע"פ 797/07 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (29.7.2013); ש"ז פלר יסודות בדיני עונשין כרך ג 170, 186-187 (1992)), הטעונה "AIROU מנטק" המבדיל בין חלקו העבירה (וראו לעניין זה: רע"פ 10571/08 מדינת ישראל נ' מלכיאל, פסקה 7 (26.3.2011); ר"ע 122/82 עלפנ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 326, 330 (1983); ע"א 361/68 דוד ראנד בפשיטת-רגל נ' כונס הנכסים הרשמי פ"ד כ(1) 151, 156 (1969); רע"פ 11920/04 נאיוף נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (26.3.2007); דנ"פ 7694/97 אובי נ' ועדת התקנון ובניה "מעלה חרמון" (6.2.1998)).

גזר הדין

33. לעניין גזר הדין מלין המערער כאמור הן על החלטתו של בית המשפט שלא לקבע מתחם עניישה אחד לאיושמים הרាជון, השלישי והשישי; הן על המתחמים שנקבעו לאיושמים השני וה חמישי; הן על גובה העונש שנגזר עליו.

34. סעיף 40ג לחוק העונשין, שכותרתו "ריבוי עבירות", נחקק במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין שענינו

הבנייה שיקול הדעת בענישה. הסעיף מתייחס לגזירות עונשו של אדם אשר הורשע במספר עבירות, והוא מבחין בין מצב שבו העבירות מהוות איורע אחד לבין מצב שבו הן מהוות כמה איורעים. על פי סעיף 40(ג)(א) לחוק, ככל שהעבירות מהוות איורע אחד, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם אחד לאיורע כולם, ולגזר עונש אחד לכל העבירות בשל אותו איורע. לעומת זאת, על פי סעיף 40(ג)(ב) לחוק, ככל שמדובר בעבירות המהוות כמה איורעים, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם לכל איורע בנפרד, ולאחר מכן הוא רשאי לגזר עונש נפרד לכל איורע או עונש כולל לכל האירועים. אם גזר עונש נפרד לכל איורע, בית המשפט יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצלברותם.

35. ההבחנה בין "איורע" ל"כמה איורעים" נעשית על פי "מבחן הקשר הבדיקה", לפיו עבירות שיש ביניהן קשר הדוק תיחשבנה לאיורע אחד (ע"פ סעיף 4910/13 ג'ابر נ' מדינת ישראל (29.10.2014) (להלן: עניין ג'ابر)). קשר שזכה לממצאים כאשר תהיה סਮיכות זמנית בין העבירות, או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תכנית עברינית אף אם הן בוצעו לאחר תקופה זמן שאינה קצרה (שם, פסקה 5 לפסק דינה של השופטת ד' ברק-ארז). בעת "שם" מבחן הקשר הבדיקה, על בית המשפט לעמוד על הנسبות העובdotיות של העניין, המהוות "מבחן עזר" לקביעת עצמת הקשר. במסגרת זו ניתן לבחון, למשל, אם ביצוען של העבירות מאופיין בתכנון, האם ניתן להצביע על שיטתיות ביצוע העבירות, האם ביצועה של עבירה אחת ועוד כדי לאפשר את האחارة או כדי לאפשר הימלטות מהאחרת, ועוד (ע"פ סעיף 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל, פסקה 22 (3.9.2015)). לא מותר לציין כי מבחן הקשר הבדיקה אינו מבחן ביןארי, ואופן הפעלה מסור לשיקול דעתו של בית המשפט.

36. בעניינו, לא מצאתי כי נפל פגם באופן שבו ישם בית המשפט המחויז את מבחן הקשר הבדיקה. מחד גיסא, קיימן דמיון בנסיבות ביצוע העבירה שבין האישום הראשון לאישום שלישי (אך לא השישי) - בשניהם פרץ המערער לדירות, לאחר אישוף מידע ותוכנו, איתר את הנסיבות שבהן וגבב אקחח וכסף מזומנים. מאידך גיסא, העבודות המתוארכות באישום הראשון והשלישי התרחשו במועדים שונים מאוד זה מזה - האישום הראשון התרחש בין נובמבר 2013 לינואר 2014 והאישום השלישי התרחש ביום 13.7.2014. כמו כן, אף אם בין האישום השלישי לאישום השישי, שהתרחש ביום 23.7.2013, קיים פער של מספר ימים בלבד, המעשים שהתרחשו בכל אחד מהם שונים מאוד. בין האישומים קיימים אף שני משמעויות במקום הביצוע - הראשון בראש העין; השלישי בזיכרון יעקב; השישי בפתח תקווה. הגם שניתן למצאו קשר מסוים בין העבירות בכל אחד מן האישומים בדמota "מטרת על" שלשמה בוצעו העבירות, אין בכך, לנוכח הנסיבות המשמעותיים הנוספים, כדי להביא למסקנה כי יש לראות בשלושת האישומים איורע אחד.

37. על כן יש להוסיף ולומר, כי אף אם הייתה מתקבלת טענת המערער לפיה יש לראות בשלושת האישומים האמורים כאיורע אחד בעניינו, לא היה בכך כדי לסייע לו. ראשית, לא כל שגגה שנפלה באופן הפעלת מנגןון הבניה שיקול הדעת בענישה מצדיקה התערבות של ערכאת הערעור (ע"פ סעיף 2375/15 מדינת ישראל נ' נס, פסקה 49 (22.2.2018); ע"פ סעיף 8109/15 אביתן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (9.6.2016)). שנית, כפי שנקבע זה מכבר, אף אם בית המשפט יוכל לראות במעשים רבים המיויחסים לנאמש כאיורע אחד, מתחם הענישה הנוגע לאיורע זה צריך להביא בחשבון את כלל המעשים המיויחסים לו באותו איורע. מתחם הענישה אינו מוגבל במקרים אלה לעונש המקסימלי שניתן להשיית בגין העבירה החמורה שבعبارة המיויחסות לו (ע"פ סעיף 4748/14 זילחה נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (30.11.2015); ע"פ סעיף 1082/14 ג'סר נ' מדינת ישראל, פסקה 31 (23.7.2015); עניין ג'ابر, פסקה 9 לחווות דעתה של השופטת ד' ברק ארז)).

38. ובאשר למתחמים שנקבעו לאישומים השני וה חמישי. ראשית, מלmakt קביעת מתחם הענישה ההולם אינה עניין אריתמטי, ולבית המשפט נתון מרחב של גמישות שאין להתערב בו (ראו למשל: ע"פ סעיף 6716 ותד נ' מדינת

ישראל, פסקה 9 (14.6.2017); ע"פ 16/3877 ג'באי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (17.11.2016). שנית, גם לגופו של עניין לא מצאתי ממש בטענה. עיון בפסקת בית משפט זה מלמד כי מתחמי העונש שנקבעו ביחס לאים והחמשי עולמים בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנהוגת בעבירות דומות (וראו והשו: ע"פ 16/9833 טלקר נ' מדינת ישראל (19.7.2017); ע"פ 13/602 סלהב נ' מדינת ישראל (3.3.2014); ע"פ 18/8788 זיאד נ' מדינת ישראל (7.4.2011)).

.39. ולענין חומרת העונש. הלכה נונה היא כי אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בגזר דין שנתנה הערכאה הדינית, אלא במקרים חריגים של סטייה קיצונית מדיניות הענישה הנהוגת במקרים דומים, או במקרים שבhem נפלת טעות מהותית בגזר הדין (ע"פ 17/4777 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (10.1.2018); ע"פ 16/4701 אבו סבלאן נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (25.10.2017); ע"פ 15/2420 אבטליון נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (29.11.2015); ע"פ 11/2840 יאסין נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (14.6.2012)). במקרה זה, אין צורך לומר כי מעשי של המערער חמורים על פי כל קינה מידה. במשך שנה הוא ביצע עבירות אלימות ורכוש חוזרות ונשנות. המערער פרץ לבתים- מבקרים של אנשים ובכך פגע בפרטיהם ובשלום גופם באופן אלים ומאיים. הוא אף הוביל שלא כדין כל' נשק באופן המסכן כשלעצמו את שלום הציבור ובטחונו. המערער סרב לקבל את מרות החוק ונמלט תוך שפגע באופן חמור בשוטר. על כך יש להוסיף את עבירות הפלילי של המערער - אשר עלה ארצתה מחלוקת בשנת 2003 וכבר בשנת 2005 נידון ל-32 חודשים מאסר בפועל ולעשרה חודשים מאסר מותנה בשל צבר של עבירות רכוש וUBEIRUT נספות. יחד עם זאת, ועל אף שבית המשפט המ徇ז נתן בגזר דין משקל לעובדה כי בעת מעצרו נהגו במערער בדרך בלתי רואה, לא נראה כי ניתן לכך משקל מספק. כמו כן, בגין למכב שהיה קיים בבית המשפט המ徇ז בעת מתן גזר הדין, ביום המערער מקבל אחראות על אשר עשה, דבר הבא לידי ביטוי בחזרתו מרוב הערעור על הרשותו בדיון. משכך, מצאתי כי יש להמתיק במידת מה את העונש אשר הושת עלי.

.40. לפיך לsicom, אם תישמע דעתך, הערעור על הכרעת הדין ידחה ואילו הערעור על גזר הדין יתקבל באופן שהמאסר בפועל אשר הושת על המערער, כולל המאסר המותנה שהופעל כمفорт בגזר הדין, יעמוד על 10 שנים ו-10 חודשים (להלן 11 שנים ו-10 חודשים). יתר רכיבי גזר הדין יעדמו על מכונם.

ש | פ | ט

השופט מ' מזוז:

אני מסכים.

ש | פ | ט

השופט י' אלרון:

עמוד 12

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

אני מסכימן.

שפט

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט ד' מינץ.

ניתן היום, י"ט באב התשע"ח (31.7.2018).

שפט

שפט

שפט
